

UZLIEC PAUZI PLASTMASAI

KONKURSS BĒRNUDĀRZIEM!
LAIMĒ VĒRTĪGAS BALVAS

Pasaka “Plastmasas lietus”

Augstu virs Zemes, pasaules debesu stāvā, mīt varena mākoņu saime. Ik dienu lieli un mazi mākoņi gādā, lai Zemei klājas labi – lai saules stari to pārlietu nesvilina, lai ir ēnas, kur patverties, lai Zemei ir ūdens, ar ko veldzēties, bet ziemā, kad daba dus, mākoņi visam pāri klāj baltu sniega segu. Dienu un nakti tie rūpējas par laukiem, pilsētām, ūdeņiem, dzīvniekiem un cilvēkiem.

Katram mākonim ir kāds, par ko uz Zemes gādāt. Vienam tas ir mežs, citam dārzs, bet mazais Mākonītis rūpējas par Koku pilsētas parkā. Viņš pieskata savu Koku no rīta gaismas līdz vakara tumsai, un arī naktī Mākonītis ir nomodā. Nakts melnums viņu nebiedē, jo lejā – pilsētā – spīguļo miljoniem spuldziņu, bet debesīs – zvaigžņu miljardi. Tad Mākonītis uzlec sava drauga Vēja Putna mugurā un traucas pāri debesu klajumam. Zvaigžņu un spuldziņu spožums saplūst, un abiem šķiet, ka viņi joņo cauri gaismai.

“Uhū!” dzied Vēja Putns.

“Vī!” gaviļē Mākonītis.

Rītausmā abi atkal ķeras pie dienas darbiem.

Kamēr Vēja Putns iznēsā sēkliņas, putekšņus, smaržas un ūdens pilienus, tikmēr Mākonītis darina spožas ūdens lāses. Skat, kā viņa Koks pastiepis zarus pret debesīm! Mākonītis pamana Koka lūgumu un tūlīt pat pasniedz svaigu lietus ūdeni. Kad Mākonītim ir gana daudz laika, viņš saver smalkas lāšu krelles un izrotā Koku, bet tveicīgās dienās kavēties nedrīkst, tad Mākonītis ķer ūdens spaini un gāž Kokam virsū – lai atdzeras no sirds.

Gadās arī, ka Kokam veltītā ūdens šalts trāpa Mākonīša draugam Vēja Putnam. Tad Vēja Putns ir pikts un nenes Mākonītim dāvanas. Taču Vēja Putna dusmas ātri vien izvējojas, un viņš atkal iedāvina ko jauku – papeļu pūku, putna spalvu vai brieža skropstu.

Šoreiz Vēja Putnam uz spārna ir dzeltens plastmasas krikumiņš.

“Lūdzu!” viņš to vēlīgi dod Mākonītim.

“Kas tas?” Mākonītis nopēta krikumu.

“Nezinu. Uz Zemes tādu ir daudz,” atsaka Vēja Putns.

Ja to ir daudz, Mākonītis grib vēl. Viņš palūdz draugam, lai atnes kaudzīti. Mākonītis zina, ko ar tiem iesāks.

Jau drīz Vēja Putns sagādā zilas, zaļas, sārtas, dzeltenas, oranžas, brūnas, pelēkas, melnas un baltas plastmasas kripatiņas, un Mākonītis no tām darina krāsainas lāses. Jau drīz viņš pārsteigs

savu Koku ar košu lietutiņu.

Vēlā pēcpusdienā Mākonītis birdina gatavās lāses pār Koku. Tās ķeras zaros un izraibina zemi visapkārt. Mākonītis ir devīgs, taču Koks joprojām lūdzoši lūkojas debesīs. To redzot, Mākonītis veido atkal jaunas plastmasas lāsītes un dāvā tās Kokam, tomēr Koks nepriecājas. Tad Mākonītis saver skaistas krelles un pasniedz arī tās, bet Koks tikai skumst... Nu arī Mākonītis kļūst drūms. Viņš paslēpjas saulrietā un gaida Vēja Putnu.

Kad pilsētu atkal apspīd spuldzīšu gaisma, bet debesīs uzmirdz zvaigznes, Mākonītis un Vēja Putns atkal satiekas.

“Kokam nepatīk manas dāvanas,” skumīgi stāsta Mākonītis.

Vēja Putns tā nedomā. Viņš atgādina, ka par svaigu lietus ūdeni un smalkām sniegpārslīņām Koks vienmēr ir priecājies. Mākonītis to atceras un uzsmaida. Viņš palūdz Vēja Putnam, lai krāsainos nieciņus vairs nenes.

“Sarunāts,” piekrīt draugs. “Man tagad ir kas svarīgāks nesams!” viņš paziņo. Saullēktā Vēja Putns aiznesīs pasaulē Mākonīša stāstu par Koku un plastmasas lietu, tikmēr Mākonītis dāsni padzirdīs Koku ar ūdeni.

Kad tas ir nolemts, Mākonītis uzrāpjas Vēja Putna mugurā, un abi traucas pretim jaunai un labai dienai.

Pasakas autore: Evija Gulbe

BALVAS

Pārsteiguma balvas no “Annahouse.lv”.

ORGANIZĒ: fonds
mammām un tētiem

ATBALSTA: Latvijas
vides
aizsardzības
fonds

Pasaka tapusi projekta "Konkurss pirmsskolas izglītības iestādēm par plastmasas un mikroplastmasas kaitīgo ietekmi uz vidi un cilvēkiem" ietvaros. Projekta reģ.nr. 1-08/54/2019